

Arrest

nr. 101 855 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 1 juni 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 mei 2012 wordt de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 1 juni 2012 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2011 werd ingediend door :

B.A. {...}R.R.:)

nationaliteit: Algerije

geboren te {...}

adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij er na 10 jaar in België geen banden meer heeft, hij er geen verblijfplaats kent en niet in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verder meent hij ook dat hij nadien in België weer opnieuw dient te herbeginnen met zijn zoektocht naar een woonplaats en werk. Betrokkene meent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van het artikel 8 EVRM zou inhouden. Wat deze vermeende schending inhoudt kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Verder lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene stelt ook dat de situatie in zijn land van herkomst gevaarlijk is. Hij verwijst naar het reisadvies gegeven door de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken en een krantenartikel. Betrokkene beroept zich hierbij op artikel 3 EVRM. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Algerije geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Algerijnse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

De elementen van integratie, namelijk de verklaring dat hij een groep van vrienden en kennissen heeft, dat hij een vaste verblijfplaats heeft, dat hij Frans en Nederlands spreekt en het feit dat hij werkbereid is en in België gewerkt heeft, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De tweede bestreden beslissing:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, namelijk een geldig visum. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering ten aanzien van de tweede bestreden beslissing hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de tweede bestreden beslissing en dit artikel van het EVRM..

Zoals uit de bespreking hierna zal blijken heeft verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de gebonden

bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. Het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, van het principe van *“sécurité juridique et le principe de légitime confiance”* en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers stipule que :

«Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique.

(...)»

• Article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers :

« Les décisions administratives sont motivées ».

• La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs :

Article 1 :

«Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par :

-Acte administratif :

L'acte juridique unilatéral de portée individuelle émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative ;

-Autorité administrative :

Les autorités administratives au sens de l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat - Administré :

Toute personne physique ou morale dans ses rapports avec les autorités administratives ». Article 2 :

«Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

Article 3 :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

• Conformément au principe général de bonne administration et au principe général de prudence, l'autorité doit préparer sa décision consciencieusement. La décision doit reposer sur des informations obtenues correctement. L'autorité est tenue de suffisamment s'informer afin de prendre une décision en toute connaissance de cause et en respectant le principe de proportionnalité.

Un processus de décision implique que l'autorité doit arriver à une décision sur base d'une enquête adéquate et complète du cas concret.

*Conformément au principe général de bonne administration et au principe général de prudence, l'autorité doit éviter que le citoyen soit frustré dans ses attentes légitimes qu'il puise dans les comportements des autorités. Le principe général de bonne administration et le principe général de prudence impliquent que les citoyens puissent se baser sur une ligne de conduite cohérente de l'autorité (MAST, A. en DUJARDIN, J., *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 49 et 50).*

EN CE QUE,

Le requérant a invoqué, dans sa demande d'autorisation de séjour, des circonstances exceptionnelles justifiant tout à la fois l'autorisation d'introduire sa demande de séjour en Belgique étant donné la grande difficulté que poserait un retour en Algérie pour lever l'ASP, et justifiant une autorisation de séjour sur le territoire.

Par sa demande d'autorisation de séjour, le requérant soulignait notamment : ne jamais avoir quitté le territoire belge depuis 2001 ; avoir construit sa vie entière en Belgique ;

- avoir tissé un réseau important d'amis et connaissances ; avoir une résidence fixe ;

être disponible au travail et avoir déjà travaillé en Belgique;

- ne plus avoir aucune attache avec son pays d'origine, ni lieu de résidence sur place, ni être en mesure de subvenir à ses besoins sur place ;
qu'en cas de retour dans son pays d'origine, il devrait ensuite chercher à nouveau un domicile et un travail en Belgique ;
avoir une vie privée en Belgique, protégée par l'article 8 de la CEDH ;
que la situation en Algérie est dangereuse, ce que confirment les affaires intérieures, qui déconseillent les voyages en Algérie, de sorte qu'un retour forcé mènerait à un risque de comportement inhumain et dégradant en violation de l'article 3 CEDH ;
que le requérant travaillait auprès du CPAS de Molenbeek-Saint-Jean au moment de l'introduction de la demande ;
qu'il parle le français et le néerlandais ;
- ne jamais avoir porté atteinte à l'ordre public, ni commis d'infraction depuis sa présence en Belgique
Malgré ces éléments, l'Office des Etrangers a pris une décision d'irrecevabilité de sa demande d'autorisation de séjour en date du 07.03.2012 (annexe 1).

ALORS QUE.

La partie adverse motive sa décision en plusieurs volets.

1.

Dans un premier paragraphe, elle indique de manière générale que le requérant ne démontrerait aucunement être empêché de retourner dans son pays d'origine pour y lever l'ASP.

Dans un second paragraphe, la partie adverse reprend une partie des arguments du requérant, à savoir qu'il lui est impossible de retourner dans son pays d'origine dans lequel il n'est plus retourné depuis 10 ans et dans lequel il n'a plus aucun lien ni aucune capacité de subvenir à ses besoins ; ainsi que la difficulté qu'impliquerait ce retour par rapport à sa situation en Belgique, et notamment la nouvelle recherche d'emploi et de domicile que cela nécessiterait ; et encore, la violation de l'article 8 CEDH que cela impliquerait étant donné la rupture de ses liens affectifs au détriment de son droit à la vie privée.

Quant aux divers arguments repris ci-dessus, la paragraphe 2 de la décision répond uniquement qu'un retour forcé n'est pas disproportionné par rapport au droit du requérant à avoir une vie familiale, et que cela n'implique qu'un éloignement temporaire du territoire.

Par cette réponse, la partie adverse omet différents arguments qu'elle a elle-même cités, comme l'impossibilité financière de ce retour forcé, ou ses implications sur sa recherche de domicile ou d'un nouvel emploi en Belgique ; arguments auxquels elle ne répond nullement.

Le requérant a invoqué, en page 5 (point 3) de sa demande de régularisation, qu'il travaillait au CPAS de Molenbeek-Saint-Jean ce qui a été démontré par les pièces annexées à la demande.

Etonnamment, cet élément essentiel d'intégration est totalement méconnu par la partie adverse, qui semble considérer que sa situation professionnelle est à l'arrêt, se référant tout au plus à ses emplois passés et à sa disponibilité à l'emploi (voir paragraphe 6).

La partie adverse indique que ces éléments sont relatifs à son intégration et sont des éléments relatifs au fond de la décision, qui ne sont pas analysés au stade de la recevabilité.

Là encore, le requérant ne peut que se demander si la partie adverse a bien compris qu'il avait un emploi, et ne peut que constater qu'elle ne fait pas l'analyse réelle de ce que pourrait impliquer un éloignement, fut-ce temporaire, du territoire.

Aucune mise en balance des intérêts en jeu n'est effectuée à cet endroit, ce qui constitue un manque de motivation formelle et justifie l'annulation de la décision.

En outre, il y a lieu de considérer qu'il s'agit d'une motivation purement stéréotypée, qui ne démontre en rien l'analyse concrète du dossier du requérant, dont certains arguments sont simplement juxtaposés sans se voir attribuer une réponse concrète.

Pour le surplus, le paragraphe 3 fait un jugement de valeur que la partie adverse semble tirer de sa propre science et non des éléments du dossier, à savoir qu'il serait totalement invraisemblable que le requérant n'ait plus de famille, amis ou connaissance dans son pays d'origine et ne puisse y séjourner pendant une courte période. La partie adverse indique encore qu'il est évident que ses relations dans son pays d'origine sont plus importantes que celles tissées en Belgique.

Le requérant s'étonne fortement de la manière dont sa situation est évaluée par la partie adverse, sans aucune justification concrète. Il semble que le paragraphe 3 soit en réalité davantage un jugement de valeur en ce qui concerne l'intégration de l'étranger « moyen » en Belgique, qu'un constat qui ressort du dossier du requérant.

Le requérant a pourtant expliqué avoir un emploi en Belgique, démontré ses nombreuses relations, et il n'est pas contesté qu'il y vit depuis 10 ans.

La partie adverse n'apporte aucune preuve concrète que le requérant a encore des relations en Algérie qui lui permettent d'y séjourner gratuitement pendant une période de plusieurs mois.

En exposant pas les motifs concrets et objectifs qui fondent sa décision, et en faisant une analyse insuffisante de la situation concrète du requérant, la partie adverse motive mal sa décision ce qui justifie son annulation.

2.

1 : Hij is « sinds verleden jaar werkzaam bij het OCMW van Uw Gemeente »

Votre Conseil constatera que malgré le nombre d'éléments concrets que la partie adverse reconnaît, elle n'explique pas concrètement en quoi ces éléments seraient insuffisants pour constituer une circonstance exceptionnelle dans le cas d'espèce ;

En outre, la manière dont la situation du requérant est analysée est gravement attentatoire au principe de sécurité juridique ;

Le requérant ne s'explique en rien en quoi ces circonstances ne seraient pas, en l'espèce, exceptionnelles ;

En outre, s'agissant de l'obligation pesant sur la partie adverse pour respecter l'article 8 de la CEDH et le principe de motivation formelle des actes administratifs, le Conseil d'Etat a considéré que (Arrêt C.E. dd. 16.07.2002 n° 109402) :

« Pour être correctement motivée, la décision d'éloignement doit exposer en quoi l'ingérence, qu'elle constitue dans la vie familiale du demandeur, est une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » (le requérant souligne)

(...)

Or, en l'espèce, la partie adverse cite le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH mais n'expose pas en quoi cette mesure d'éloignement serait nécessaire dans le cas d'espèce et quel intérêt elle essaie de protéger en la prenant ;

Il s'agit d'un manque de motivation formelle de l'acte attaqué ;

Aucune mise en balance n'apparaît entre les éléments énoncés, qui plaident en faveur d'une régularisation de séjour, et d'autres motifs qui justifieraient un refus de séjour (aucun motif concret n'est même énoncé en défaveur de l'introduction par le requérant de sa demande en Belgique) ;

Cette mise en balance est pourtant un élément essentiel au respect des principes de motivation formelle et de bonne administration, puisqu'elle démontre l'application du principe de proportionnalité au cas d'espèce ;

Aucun examen de proportionnalité n'a été fait pour justifier de l'opportunité d'une décision d'irrecevabilité, puisque cela nécessitait la confrontation des intérêts dont le requérant demande la protection (par exemple le respect de son emploi, de sa vie privée, familiale et de ses liens affectifs sur le territoire, sur base de l'art. 8 CEDH) et les intérêts défendus par la décision d'autre part ;

La confrontation en question ne saurait résulter d'une simple énonciation des éléments dans un sens et dans l'autre, mais nécessite l'exposé des motifs qui justifient que la demande de régularisation soit rejetée malgré les éléments qui plaident en faveur de l'impossibilité de retour au pays et la disproportion d'un tel retour par rapport à l'intérêt sociétal de le voir retourner dans son pays d'origine ;

A défaut, la décision doit être annulée ;

On doit encore remarquer que les différents éléments du dossier ont été scindés, et qu'une motivation propre leur est apportée, sans qu'ils soient analysés dans leur ensemble ;

Rejeter chacun des éléments invoqué en l'estimant à lui seul insuffisant démontre à tout le moins que la situation du requérant n'a pas été analysée dans son ensemble, la partie adverse ne s'expliquant pas quant au fait que l'ensemble des éléments invoqués ne serait pas suffisante pour justifier d'une circonstance exceptionnelle ;

Il va de soi que, par hypothèse, aucun élément n'est (quasiment) jamais suffisant pour justifier à lui seul une circonstance exceptionnelle et une régularisation de séjour de sorte que c'est bien la somme des éléments invoqués qu'il faut mettre en balance avec le pouvoir de l'Etat de rejeter cette demande ;

En l'occurrence, le requérant ne comprend pas pourquoi sa longue présence en Belgique (dix années sur le territoire), comme ses attaches amicales et sociales, le fait qu'il connaisse les deux langues nationales, son intégration professionnelle, ne sont pas mis en même temps dans la balance, mais rejetés un par un comme s'ils se rapportaient à des situations différentes : c'est bien sa situation globale qui doit être prise en compte ;

La motivation étant insuffisante, l'acte attaqué doit être annulé ;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij vervolgens elk van de aangehaalde elementen wordt behandeld.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden

zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.6. Vooreerst meent verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met verschillende argumenten door haar aangevoerd, zoals de financiële onmogelijkheid om terug te keren of de gevolgen van een terugkeer op het vlak van het zoeken naar huisvesting of nieuwe tewerkstelling in België. Zo heeft zij ingeroepen gewerkt te hebben voor het OCMW, wat een integratie-element is dat volledig genegeerd wordt door de verwerende partij. De verwerende partij verwijst naar tewerkstelling in het verleden en heeft niet goed begrepen dat zij een tewerkstelling had en dus geen goede analyse gemaakt van wat de werkelijke implicatie zou zijn van een verwijdering. Verder voert de verwerende partij een waarde-oordeel door waar zij stelt dat het niet geloofwaardig is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst en dat haar banden aldaar sterker zijn dan deze in België. Dit alles terwijl niet betwist wordt dat zij tien jaar in België gewoond heeft waar zij gewerkt heeft en verschillende relaties heeft. De verwerende partij brengt daarentegen geen enkel bewijs bij dat zij nog steeds mensen kent in het land van herkomst waar zij gratis zou kunnen verblijven. Verder wordt in het licht van artikel 8 EVRM niet gemotiveerd waarom de verwijdering in casu noodzakelijk is. Verzoekende partij meent nog dat haar situatie niet in zijn geheel in ogenschouw werd genomen terwijl het de som is van de verschillende ingeroepen elementen die de regularisatie rechtvaardigt. De verzoekende partij begrijpt niet waarom haar lang verblijf, talenkennis, professionele integratie niet in overweging worden genomen.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker volgende elementen als buitengewone omstandigheid aanvoerde:

- verblijf op het Belgische grondgebied sinds 2001 en heeft hier zijn leven opgebouwd,
- hele groep vrienden en kennissen, vaste verblijfplaats en vaste werkbetrekking,
- bij terugkeer zou hij dit alles moeten achterlaten,
- hij heeft geen band meer met het land van herkomst, geen verblijfplaats noch is hij in staat daar in zijn levensonderhoud te voorzien,
- bij terugkeer dient hij nadien in België te herbeginnen met de zoektocht naar woonplaats en werk,
- terugkeer houdt schending in van artikel 8 EVRM: inmenging in zijn recht op privéleven,
- schending artikel 3 EVRM gelet op het reisadvies van Buitenlandse Zaken,
- duurzame lokale verankering, werkbereidheid, tewerkstelling, Nederlandse en Franse taal machtig, blanco strafblad.

3.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen.

In zoverre uit de aanvraag van de verzoekende partij al zou blijken dat zij de financiële onmogelijkheid van een gedwongen terugkeer heeft aangehaald in haar aanvraag, dient alleszins gesteld dat de verwerende partij aan dit argument tegemoet komt met volgende motivering: *“Verder lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* Verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing op louter hypothetische wijze wordt gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich hier niet heeft gesteund op de elementen van het dossier of enige andere concrete elementen waaruit blijkt dat zij nog familie of kennissen zou hebben in Algerije.

De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekende partij inzake verblijfplaats en opvang in het

land van herkomst het volgende heeft gesteld: *“Bovendien dient hij daarvoor naar een land te keren waarmee verzoeker geen band meer heeft, waar hij geen verblijfplaats heeft, noch in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien”*. Verzoekende partij blijft hier steken in een blote bewering. Gelet bovendien op het feit dat verzoekende partij tot 2001 in haar land van herkomst verbleef, wat neerkomt op een verblijf van ruim 33 jaar is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het argument gewerkt te hebben voor het OCMW wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij kennis heeft genomen van het gegeven dat verzoekende partij in België heeft gewerkt: *“De elementen van integratie, namelijk {...} het feit dat hij werkbereid is en in België gewerkt heeft, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”* De Raad wijst erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld in het licht van de toestand zoals die bestaat op het ogenblik van de te nemen beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij niet begrepen heeft dat zij op het ogenblik van de aanvraag tewerkgesteld was. Immers, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing was dit geenszins het geval meer daar verzoekende partij op dat ogenblik illegaal in het Rijk verbleef en aldus niet mocht tewerkgesteld worden zodat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat het feit dat verzoekende partij gewerkt heeft een element van integratie betreft dat behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld wordt.

De Raad ziet voorts niet in hoe de verwerende partij tekort zou zijn geschoten in haar motivering, nu, door erop te wijzen dat de tewerkstelling in het verleden heeft plaatsgevonden en thans geen reden kan zijn die verzoekende partij verhindert haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen, het argument dat zij opnieuw zou moeten zoeken naar werk, hierdoor eveneens wordt beantwoordt. Immers is het feit dat verzoekende partij opnieuw zou moeten zoeken naar werk geen gevolg van het feit dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, maar wel het gevolg van haar illegale verblijfstoestand.

Wat betreft het argument dat zij opnieuw zal moeten zoeken naar huisvesting in België, heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd dat het feit dat zij hier een verblijfplaats heeft behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Waar verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk heeft gemotiveerd inzake huisvesting in het geval van een terugkeer vanuit Algerije naar België, wijst de Raad erop dat verzoekende partij sinds de beslissing van 6 januari 2011 tot beëindiging van haar verblijfrecht op grond van huwelijk illegaal op het grondgebied verblijft, zodat het aan de verzoekende partij is om haar illegale verblijfstoestand te regulariseren conform de wettelijke voorschriften. In casu kan slechts een aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend worden indien er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Zoals hieronder gesteld, kunnen elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu bij het beoordelen van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet expliciet heeft gemotiveerd omtrent bovenvermelde implicaties. In de bestreden beslissing wordt immers omstandig uiteengezet dat het feit dat men hier huisvesting heeft, een integratie-element betreft dat niet als buitengewone omstandigheden wordt aanvaard.

Waar de verzoekende partij met haar betoog lijkt te willen voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.8. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom het aangehaalde gezins- en privéleven geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting ook niet aantoonde dat haar privé- of gezinsleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De eerste bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven. Er blijkt dan ook niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er in hoofdzaak van verzoekende partij sinds haar echtscheiding uitgesproken op 19 oktober 2010 sprake is geweest van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Tevens wordt er in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 februari 2011 geen melding gemaakt van enig gezinsleven.

Wat betreft het aangevoerde privéleven dient er verder op gewezen te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Zelfs indien verzoekende partij zou kunnen bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, dient opgemerkt te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. De Raad wijst er bovendien op dat uit niets concreets blijkt dat de verzoekende partij hinderpalen zou ondervinden bij het leiden van haar privéleven in het land van herkomst. Door louter op algemene wijze te plegen dat zij duurzame banden heeft ontwikkeld met België, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet elders kan uitbouwen. Het niet onderbouwde betoog dat zij in haar land van herkomst geen familie, kennissen of nog, banden heeft, kan niet overtuigen om deze bevinding in een ander daglicht te plaatsen. Immers wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekers integratie en opgebouwde banden alhier geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het buitenland. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

3.10. De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België een hinderpaal vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

3.11. Gezien het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.12. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de

rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). In casu toont de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.13. De schending van een door de verzoekende partij aangevoerd bepaling of beginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER